

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **A. Z.**, zast. Mgr. Filipem Hajným, advokátem se sídlem Moskevská 532/60, Praha 10, proti žalované: **České dráhy, a. s.**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222, Praha 1, proti rozhodnutí předsedy představenstva žalované ze dne 1. 4. 2016, čj. 56215/2016-025, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, čj. 9 A 81/2016-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 9. 10. 2015 akciovou společnost České dráhy (žalovanou) o poskytnutí těchto informací:

- 1) zda byla mezi ní a JUDr. R. K. uzavřena nějaká smlouva, popřípadě zda taková smlouva byla uzavřena od 1. 1. 2010 do současnosti (tj. do podzimu 2015),
- 2) jaké plnění z těchto smluv vyplývá,
- 3) jaké je znění těchto smluv.

Žalovaná žalobci sdělila, že smlouva s JUDr. R. K. byla uzavřena dne 27. 7. 2011 a smluvní vztah byl ukončen dne 31. 7. 2015. Na zbylé dvě otázky odmítla odpovědět, protože se podle ní týkají oblasti obchodního tajemství, ochrany osobních údajů a jde o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků. Předseda představenstva žalované dne 6. 11. 2015

zrušil rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k novému projednání, protože nepovažoval její rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.

[2] Žalovaná ani v návaznosti na toto rozhodnutí informace neposkytla a předseda představenstva žalované její rozhodnutí dne 14. 1. 2016 zrušil z důvodů zcela stejných jako v prvním případě. Při třetím rozhodování o žádosti žalovaná opět doplnila odůvodnění a odmítla odpovědět na dvě zbývající otázky. Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2016 předseda představenstva znovu zrušil rozhodnutí žalované kvůli nedostatečnému odůvodnění.

[3] Žalobce podal proti tomuto rušícímu rozhodnutí žalobu, protože považoval postup předsedy představenstva žalované za obstrukční. Praktiky žalované a předsedy představenstva podle žalobce směřovaly k tomu, aby se nedomohl požadovaných informací. Žalovaná navíc stále opakovala tytéž důvody, proč požadované informace neposkytne (v posledních rozhodnutích zúžila svou argumentaci na ochranu osobních údajů). Podle žalobce v tomto případě ochrana osobních údajů JUDr. R. K. není důvodem pro odepření informací. JUDr. K. je totiž podnikatelka, a kdyby bylo zapotřebí některé údaje chránit (což podle žalobce potřeba není), měla žalovaná podle § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, tyto údaje vyloučit a zbytek informací poskytnout. Žalobce považoval svou žalobu za přípustnou: podle rozsudku NSS ze dne 28. 1. 2015, čj. 6 As 113/2014-35, lze totiž soudně přezkoumat i rušící rozhodnutí, aby se zamezilo tzv. procesnímu „ping-pongu“.

[4] Městský soud dospěl k závěru, že žaloba proti rušícímu rozhodnutí předsedy představenstva je přípustná. Žalobce se totiž řídil názorem, který byl při posuzování přípustnosti žaloby v typově obdobných věcech v judikatuře většinově zastáván. Soud proto nepovažoval za nutné čekat na to, až se k věci vyjádří rozšířený senát NSS, a žalobu projednal. Soud zjistil, že žalovaná ani předseda jejího představenstva v průběhu posuzování žádosti o poskytnutí informace nekontaktovali JUDr. K., která byla dotčenou osobou. JUDr. K. se tak nemohla k věci vyjádřit a hájit svá práva. Soud považoval tuto skutečnost za vadu, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a proto rozhodnutí předsedy představenstva ze dne 1. 4. 2016 zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[5] Soud nepostupoval podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, tj. nenařídil žalované, aby informace poskytla, protože shledal rozhodnutí vydaná v obou stupních nepřezkoumatelnými. Žalovaná totiž své odmítavé rozhodnutí odůvodňovala pouze citacemi judikatury a odborné literatury, aniž z nich vyvodila konkrétní závěry pro tuto věc. Předseda představenstva žalované pak jen velmi obecně (opakovaně) konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí žalované je nedostatečné. Ani poté, co žalovaná napotřetí nezdůvodnila své rozhodnutí dostatečně, předseda představenstva nenaznačil, jakými právními úvahami by se žalovaná měla při svém rozhodování zabývat, a nevyužil ani možnost změnit rozhodnutí žalované a sám ve věci rozhodnout.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti

pokračování

[6] Žalovaná (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní namítá, že JUDr. Kl. nebyla a není účastnicí řízení.

[7] Dále poukazuje na to, že v jiném soudním řízení jinému žalobci již poskytla informace, od kdy do kdy trval smluvní vztah mezi ní a JUDr. K., jaké služby jí JUDr. K. poskytovala a kolik peněz za ně dostávala. Tyto informace stěžovatelka městskému soudu zaslala a žalobce se s nimi seznámil. Přesto se městský soud nevypořádal se stěžovatelčiným návrhem na zastavení řízení opřeným o to, že informace již byly poskytnuty a jednalo by se o rozhodování v téže věci.

[8] Stěžovatelka nesouhlasí se závěry městského soudu také proto, že soud nevzal v potaz její argumentaci týkající se obchodního tajemství. Informace (dokumenty), které žalobce požadoval, obsahují konkurenčně významné skutečnosti, jež souvisejí se stěžovatelčinou činností a nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné. Kdyby stěžovatelka tyto informace neutajovala a nechránila, nejednala by s péčí řádného hospodáře. Stěžovatelka se také smluvně zavázala, že bez předchozího písemného souhlasu neposkytne třetím osobám údaje představující obchodní tajemství. Podle stěžovatelky rovněž není vyloučeno, aby některé informace byly označeny jako důvěrné a zároveň představovaly obchodní tajemství. Z těchto důvodů nemá žalobce právo na poskytnutí požadovaných informací.

[9] Stěžovatelka rovněž namítá, že nepanuje shoda na tom, zda je, či není povinným subjektem. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2017, čj. 8 A 80/2017, totiž stěžovatelka povinným subjektem není. Tento názor je v souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2017, čj. 7 As 311/2017-39, podle něhož soudy nemohou ve vztahu k soukromoprávním subjektům doplňovat kritéria, na jejichž základě mohou být tyto subjekty považovány za „veřejné instituce“ podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Úkolem NSS je posoudit několik otázek, které jsou pro projednání této kasační stížnosti stěžejní. NSS se nejdříve krátce vyjádří k otázce přípustnosti žaloby proti stěžovateli. Pokud by totiž městský soud projednal nepřipustnou žalobu, bylo by jeho řízení stíženo zásadní vadou, pro kterou by NSS musel jeho rozsudek zrušit. Dále NSS posoudí otázku stěžovatelčiny pasivní legitimace, tj. zda je stěžovatelka je, či není povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zda je v této věci možné vést řízení podle soudního řádu správního. Nakonec se NSS zaměří na otázku, zda městský soud správně zrušil rozhodnutí předsedy představenstva stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost a pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

K otázce přípustnosti žaloby:

[12] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. se může ten, *kdo tvrdí, že **byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), domáhat žalobou zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.***

[13] Městský soud se přípustností žaloby proti rozhodnutí předsedy představenstva stěžovatelky zabýval velmi důkladně a pečlivě rozebral závěry judikatury, které mu byly v době jeho rozhodování známy. Městský soud neopomenul zmínit ani skutečnost, že rozšířenému senátu NSS byla předložena otázka, jejíž zodpovězení mělo osvětlit mj. to, zda lze ve věci žádosti o poskytnutí informací podat žalobu proti rušícímu rozhodnutí odvolacího orgánu, aby se žadatel vymanil z tzv. procesního „ping-pongu“. Městský soud kvůli této skutečnosti řízení nepřerušil. Přípustnost žaloby posoudil podle názoru, který v té době v judikatuře převažoval, tj. že žaloba proti rušícímu rozhodnutí odvolacího orgánu je přípustná (srov. rozsudek ve věci 6 As 113/2014). Výsledek řízení před rozšířeným senátem by totiž nic nemohl změnit na tom, že žalobce oprávněně spoléhal na převažující názor, podle něž je jeho žaloba přípustná. Opačný závěr by byl pro žalobce překvapivý a nespravedlivý.

[14] NSS s tímto postupem městského soudu souhlasí. A to přesto, že se rozšířený senát poté, co městský soud již rozhodl, přiklonil v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 7 As 192/2017-35, k opačnému (tehdejšímu menšinovému) názoru. Rozšířený senát dospěl k závěru, že neúspěšný žadatel o informace může podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, kterým povinný subjekt znovu odmítl požadovanou informaci poskytnout poté, co jeho odmítavé rozhodnutí odvolací orgán zrušil. Není však možné podat žalobu proti rušícímu rozhodnutí odvolacího orgánu, protože takové rozhodnutí žadatele na jeho právech nijak nezkracuje. Jak však rozšířený senát také konstatoval, změna právního názoru v judikatuře nemůže zpětně dopadnout na účastníky řízení, kteří se spoléhali na dosavadní převažující judikatorní proud. Žalobce by v takové situaci až posléze zjistil, že podal žalobu proti špatnému rozhodnutí. Proti odmítavému rozhodnutí povinného subjektu by ji však kvůli již uplynulým procesním lhůtám podat nemohl. Žalobci by tak byl odňat přístup k soudu, ač sám nijak nepochybil (stejný názor zastává NSS například v rozsudku ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 As 71/2018-32). NSS je proto přesvědčen, že městský soud v tomto případě správně označil žalobu za přípustnou.

K otázce pasivní legitimace stěžovatelky:

[15] Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *rozhodují soudy ve správním soudnictví o žalobách proti **rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy** orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.*

Z § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím plyne, že *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a **veřejné instituce.***

pokračování

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjádřila své pochybnosti o tom, zda je povinným subjektem. Pokud by nebyla tzv. veřejnou institucí, která je povinna poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, pak by nebyla ani správním orgánem podle § 4 odst. 1 s. ř. s. a nemohla by být za neposkytnutí informací žalována podle soudního řádu správního. Stěžovatelka své pochyby opírá o dva rozsudky, v nichž městský soud vyjádřil k této otázce dva protichůdné názory. Nutno říci, že stěžovatelka tyto pochyby neformulovala do žádné konkrétní námitky či právní polemiky, již by soud mohl vypořádat. V průběhu řízení stěžovatelka ani nedávala nijak najevo, že by se necítila být povinným subjektem. Navíc právní názor NSS, jehož úlohou je sjednocovat judikaturu správních soudů (to, že některý ze správních soudů ojediněle vybočí z judikatorní linie zastávané Nejvyšším správním soudem, nepředstavuje změnu judikatury), na tuto otázku je znám: naposledy jednoznačně zazněl v rozsudku ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 As 145/2018-62. Protože je však otázka stěžovatelčiny pasivní legitimace otázkou důležitou a vývoj judikatury k problematice veřejných institucí a povinných subjektů byl vskutku spletitý, NSS alespoň stručně shrne závěry rozsudku ve věci 8 As 145/2018.

[17] NSS v rozsudku ve věci 8 As 145/2018 velmi precizně a komplexně shrnul judikaturu NSS a zejména Ústavního soudu k výkladu pojmu „*veřejná instituce*“ podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Připomněl závěry nálezů Ústavního soudu ve věci *Letiště Praha* (nález ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06) a ve věci *ČEZ* (nález ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16). Podle prvního z nálezů totiž o povaze instituce (o tom, zda je soukromá, či veřejná) rozhodují tato kritéria: a) způsob vzniku instituce, b) osoba zřizovatele (tj. zda je zřizovatelem stát), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce, d) existence státního dohledu nad činností instituce, a e) veřejný účel instituce. Podle nálezu ve věci *ČEZ* pak nelze povahu *veřejné instituce* přiznat obchodní společnosti, která se řídí zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, a jejímž jediným společníkem (jedinými společníky) není stát či jiná veřejnoprávní korporace.

[18] Osmý senát NSS následně vysvětlil, jak se s odlišnými přístupy v judikatuře Ústavního soudu k pojmu „*veřejná instituce*“ vypořádal druhý senát Ústavního soudu v nálezu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18. Osmý senát NSS z nálezu ve věci II. ÚS 618/18 vyvodil, že „*k určení toho, zda lze obchodní společnost podřadit pod pojem „veřejná instituce“ podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, musí být (kumulativně) splněna jak kritéria uvedená v nálezu ČEZ (v bodech 70 a 71 tohoto nálezu), tak kritéria veřejné instituce, jak byla definována v nálezu Letiště Praha*“. Jinými slovy je zapotřebí, aby akcie či podíly obchodní společnosti byly ze 100 % vlastněny státem (v širším slova smyslu) a zároveň aby byla splněna kritéria vymezená v nálezu *Letiště Praha*. Osmý senát dospěl k závěru, že stěžovatelka obě tyto podmínky splňuje (stěžovatelka byla již za *veřejnou instituci* podle kritérií z nálezu *Letiště Praha* označena v rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2011, čj. 9 As 48/2011-129). Stěžovatelka je tedy *veřejnou institucí*, která je povinna vyřizovat žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

K závěrům rozsudku městského soudu:

[19] NSS se dále zabýval přezkumem závěrů napadeného rozsudku, které městský soud vedly ke zrušení rozhodnutí předsedy představenstva stěžovatelky. Městský soud shledal hned dva důvody pro zrušení tohoto rozhodnutí: 1) vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (stěžovatelka neoslovila dotčenou osobu), a 2) nepřezkoumatelnost rozhodnutí napadeného žalobou.

[20] NSS nepřehlédl, že ani jedna z kasačních námitek nezpochybňuje tyto závěry městského soudu ani s nimi nepolemizuje. Za takovou námitku nelze považovat ani tvrzení, že JUDr. K. (dotčená osoba) nebyla a není účastnicí řízení. Toto tvrzení totiž postrádá jakoukoliv argumentaci. K druhému rušícímu důvodu, k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, pak stěžovatelka neuvedla vůbec nic, čím by tento závěr městského soudu zpochybnila. Není úkolem NSS, aby domýšlel za stěžovatelku kasační námitky. Protože stěžovatelka neříká konkrétně, proč jsou podle ní úvahy a závěry městského soudu chybné, NSS zhodnotil závěry napadeného rozsudku toliko v obecné rovině.

[21] Nejdříve se NSS zabýval správností prvního rušícího důvodu, tj. tím, zda bylo vadou řízení to, že stěžovatelka neumožnila dotčené osobě vyjádřit se k žádosti o informace ani ji neinformovala o tom, že posuzuje žádost o informace, které se dotčené osoby týkají.

[22] Podle § 27 odst. 2 správního řádu *jsou účastníky též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*

[23] Městský soud svůj závěr o tom, že JUDr. K., které se požadované informace týkaly, měla být účastnicí řízení, které vyústilo v rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti, vyvodil z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62, č. 3155/2015 Sb. NSS. V něm rozšířený senát za podpůrného použití správního řádu [viz § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím] dovodil, že v řízení, které vyústí v (byť jen částečné) odmítnutí poskytnout informace, nebo v odvolacím řízení jsou účastníky podle § 27 odst. 2 správního řádu též osoby, jež mohou být poskytnutím informace dotčeny (bod 110 rozsudku). Nestanou-li se tyto osoby účastníky řízení, může být zasaženo do jejich práva na informační sebeurčení. Stěžovatelka s dotčenou osobou jako s účastnicí nejednala, čímž zatížila své rozhodnutí vadou. Městský soud tedy posoudil tuto situaci v souladu se stávající judikaturou (kromě rozsudku rozšířeného senátu viz také rozsudek ze dne 17. 12. 2014, čj. 1 As 189/2014-52, č. 3185/2015 Sb. NSS).

[24] NSS dále posoudil druhý rušící důvod: nepřezkoumatelnost rozhodnutí předsedy představenstva stěžovatelky. Městský soud konstatoval, že rozhodnutí předsedy představenstva obsahuje pouze citaci právních předpisů a nelze z něj vyčíst, jak má být rozhodnutí stěžovatelky (povinného subjektu) lépe odůvodněno či jaké informace v něm předseda představenstva postrádá (a to ani přesto, že stěžovatelka opakovaně rozhodla nepřezkoumatelným způsobem). Proti tomuto závěru městského soudu nenamítá stěžovatelka vůbec nic. NSS připouští, že si jen stěží dokáže představit námitku, která by zviklala jeho přesvědčení o tom, že městský soud rozhodl i v této otázce správně.

pokračování

[25] Předseda představenstva totiž ve svém rušícím rozhodnutí vytýká stěžovatelce nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí (zjevně oprávněně, protože i to spočívalo v pouhé citaci předpisů a literatury), ovšem odůvodňuje to v podstatě jediným odstavcem. V něm cituje články Listiny základních práv a svobod a popisuje použití principu proporcionality při poměřování základních práv, která jsou v kolizi. Nijak však nenaznačuje, jak se tyto skutečnosti vztahují k přezkoumávanému rozhodnutí či ke konkrétním důvodům odepření informace. Z rozhodnutí tak není patrné, které část odůvodnění stěžovatelčina rozhodnutí se jevila předsedovi představenstva nedostatečná, kterou právní otázku měla stěžovatelka zodpovědět lépe či srozumitelněji, ani to, jaké skutečnosti by bylo zapotřebí doložit a vysvětlit, aby bylo zjevné, zda byly splněny zákonné podmínky pro odmítnutí poskytnutí informace. Předseda představenstva ve svém rozhodnutí ani nevysvětlil, proč nemohl sám odstranit vady odůvodnění podle § 90 odst. 1 písm. b) a c) správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Městský soud se naopak s žalobními námitkami i s napadeným rozhodnutím vypořádal velmi důkladně a poskytl stěžovateli vodítko, jak má v dalším řízení postupovat a jakým způsobem má své rozhodnutí řádně odůvodnit. NSS proto souhlasí s městským soudem, že bylo zapotřebí zrušit rozhodnutí předsedy představenstva stěžovatelky pro nepřezkoumatelnost.

Obecně ke kasačním námitkám:

[26] NSS podotýká, že stěžovatelčiny námitky z velké části vůbec nemíří ke zpochybnění výroků rozsudku městského soudu ani jeho odůvodnění. Předmětem přezkumu NSS je přitom pouze napadený rozsudek. Stěžovatelčiny námitky se však týkají toho, proč nebyla stěžovatelka povinna požadované informace žalobci poskytnout. Námitky se tak vztahují k samotnému meritornímu posouzení tohoto případu. K tomu ale městský soud přistoupit nemohl kvůli tomu, že rozhodnutí předsedy představenstva bylo nepřezkoumatelné, a ani Nejvyššímu správnímu soudu meritorní posouzení sporu v této fázi řízení nepřísluší.

[27] Nadto nelze pominout skutečnost, že stěžovatelka svou argumentaci v kasační stížnosti (opět velmi nekonkrétně) zaměřuje na to, že informace nemůže poskytnout z důvodu ochrany obchodního tajemství. V předchozích fázích řízení přitom stěžovatelka (zlehka a nedostatečně) opírala neposkytnutí informace spíše o ochranu osobních údajů dotčené osoby, o smluvní mlčenlivost, resp. o povinnost mlčenlivosti advokátky apod. Ani při věcném posuzování případu by tak tyto námitky nebyly přípustné, protože tato tvrzení stěžovatelka uvedla až v kasačním řízení.

[28] Kromě těchto nepřípustných námitok stěžovatelka namítala, že městský soud nevzal v potaz to, že stěžovatelka žalobci již požadované informace poskytla, a nezastavil řízení. NSS k tomu podotýká, že § 47 s. ř. s. neumožňuje správním soudům zastavit řízení na návrh žalované ani jim soudní řád správní neukládá povinnost o takovém návrhu rozhodnout. Žalobce na projednání žaloby trval a nebyl důvod řízení zastavit. Nadto ze spisu vyplývá, že informace, které stěžovatelka v průběhu řízení žalobci poskytla, nedávají odpovědi na otázky 2) a 3), které žalobce rovněž požadoval zodpovědět. NSS proto uzavírá, že ani tato námitka není důvodná.

[29] Závěrem NSS konstatuje, že ze stěžovatelčina postupu při posuzování žádosti o informace, z jejího způsobu odůvodňování rozhodnutí i z argumentace v řízení před soudy lze vyčíst snahu znemožnit poskytnutí požadované informace různými obstrukčními praktikami. NSS proto vyslovuje politování nad tím, že je takto mařen smysl a účel zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento zákon přitom skýtá řadu nástrojů, které povinným subjektům umožňují neposkytnout určitý druh informací. Je však zapotřebí využívat těchto nástrojů v souladu s účelem zákona, kterým je mj. veřejná kontrola orgánů veřejné správy (v širším slova smyslu) a jejich nakládání s veřejnými prostředky. Pokud se s těmito nástroji nakládá v rozporu s tímto účelem, může se jednat o svévolný postup.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[31] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalobci nevznikly v kasačním řízení žádné náklady (žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil, neučinil ani žádný jiný úkon).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu